

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΕΣΤΙΑΣΜΕΝΗ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Οι άνθρωποι ξεχνούν εύκολα τις αδυναμίες τους και τότε γίνονται μεγαλομανείς και προκλητικοί. Αυτή τη γενικότερη ηθική διαπίστωση θα κάνουμε πιο εύκολα όταν περιορίσουμε τη σκέψη μας στην πολιτική δράση. Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα έχουμε γίνει μάρτυρες μιας αηδιαστικής και προσβλητικής συμπεριφοράς από εκείνους τους πολιτικούς, που έχουν τις πρώτες και πιο μεγάλες ευθύνες για την οικονομική καταστροφή της χώρας. Αυτοί πέρασαν από κυβερνητικές θέσεις και στήριξαν τις κυβερνήσεις τους επί πολλές τετραετίες, από τη δεκαετία του '80 μέχρι πρόσφατα πριν από μισό έτος, στις αρχές του 2015. Έμειναν για πολλές τετραετίες στην αξιωματική αντιπολίτευση και πάντα έκαναν πολιτικό πόλεμο για να εμποδίσουν το έργο της κυβέρνησης, για να προκαλέσουν πιο γρήγορα τη φθορά της και για να ανέλθουν οι ίδιοι στην εξουσία. Δίχαζαν το λαό με πολλές αφορμές και κέρδιζαν ψηφοφόρους προβάλλοντας όλα τα κακά και τα λάθη των αντιπάλων τους και με ασυγκράτητη λασπολογία. Έκαναν πολιτική με δανεικά χρήματα και παρακολουθούσαν από κοντά πώς χρεώνεται η χώρα, τις σπατάλες του κράτους και τη διαφθορά στη δημόσια διοίκηση. Η ανεύθυνη πολιτική τους και ο κίνδυνος μιας χρεωκοπίας της χώρας είχαν επισημανθεί περιστασιακά στις πιο γνωστές εφημερίδες,¹ και οι ανησυχίες είχαν εκφραστεί πολύ πριν τη νομισματική ένωση. Επί των δικών τους κυβερνήσεων, η Ελλάδα μετατρέπεται σε μια ιδιαίτερη χώρα σπάταλων καταναλωτών, διεφθαρμένων διοικητικών υπηρεσιών, επιλεκτικής εφαρμογής των νόμων και μαζικής καταπάτησης αυτών. Το κρυφό χρηματικό αντάλλαγμα (κοινό μυστικό ήταν) είχε ονομασίες όπως “λάδωμα”, “φακελάκι”, “μίζα”. Χωρίς αυτό, κάποιος δεν μπορούσε να εξυπηρετηθεί ή τον αντιμετώπιζαν εξευτελιστικά και οι υπηρεσίες εξαντλούσαν την αυστηρότητά τους (θυμόμαστε πολεοδομία, εφορία, υπηρεσίες για ειδικές άδειες, όπως υγειονομικές υπηρεσίες, ακόμα και για το δίπλωμα οδήγησης). Σε περιπτώσεις με μεγάλες χρηματικές συναλλαγές, οι συμμορίες των κρατικών υπηρεσιών και της δημόσιας διοίκησης εκβίαζαν τα θύματά τους και οι επιχειρήσεις κινδύνευαν να καταστραφούν χωρίς οίκτο από τις γραφειοκρατικές δυσκολίες και τις σκόπιμες καθυστερήσεις. Η απονομή της δικαιοσύνης επίσης είχε μείνει χωρίς εκσυγχρονισμό. Μεγάλος όγκος των υποθέσεων καθυστερούσε, ενώ οι πιο μεγάλες απάτες ξέφευγαν με νομικές διαδικασίες, από τα κενά των νόμων και με τελικές αποφάσεις ευνοϊκές για όσους μπορούσαν να πληρώσουν καλά. Οι αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα μέσα στη σχολική περίοδο, οι υπουργικές αποφάσεις χωρίς διάλογο, οι πειραματισμοί με την εφαρμογή ξένων ιδεών, η κομματική εμπλοκή

1 Ο γράφων έχει φυλάξει από τότε δύο τέτοια καθαρά δημοσιεύματα.

των μαθητών, η αύξηση σε άχρηστη και αναχρονιστική διδακτική ύλη κλπ σχεδόν τρέλαναν μαθητές και γονείς. Η ζωή στην πρωτεύουσα πόλη της Αθήνας έγινε απάνθρωπη από έλλειψη προνοητικής πολιτικής και από μακροχρόνια αδιαφορία του κράτους, ενώ για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη της υπόλοιπης Ελλάδας έγιναν ελάχιστα. Μέσα σε αυτή την ανήθικη κοινωνία, με το κράτος αδιάφορο και με διεφθαρμένες κυβερνήσεις, ακόμα και οι εκκλησιαστικές τελετές έγιναν από τις πιο μεγάλες ευκαιρίες για τη μαζική οικονομική εκμετάλλευση. Στην ένδοξη περιοχή της γης στην οποία καταγράφηκε για πρώτη φορά μεγάλη εμπειρία από την κοινωνική και την πολιτική ζωή, και στην οποία μπήκαν νωρίς τα θεμέλια για ένα σοφό και δίκαιο κράτος, μια κοινωνία μεταλλάχθηκε από τις κυβερνήσεις της σε παγκόσμιο φαινόμενο εξευτελισμού του ανθρώπινου πνεύματος. Το ελληνικό κράτος έγινε παράδειγμα προς αποφυγή και ο τραμπούκος -αντί ο συνηγορος- του πολίτη. Με μια τέτοια απεριγραπτή χώρα επεκτάθηκε η νομισματική ένωση της ΕΟΚ δύο έτη πριν από την πραγματοποίηση του μεγάλου ονείρου των ολυμπιακών αγώνων. Απροετοίμαστα, με το χρηματιστήριο να προσφέρεται για τα κερδοσκοπικά παιχνίδια των εταιρειών, με “μαγειρευμένα” στατιστικά στοιχεία και λίγο αργότερα με την απαξίωση των λεπτών του νέου ισχυρού νομίσματος κλπ. Με τα πλεονεκτήματα από τη νομισματική ένωση χάθηκαν πολλά χρήματα σε ψεύτικες επενδύσεις και επιχορηγήσεις, σε κακά σχεδιασμένα δημόσια έργα και με επίπλαστο κόστος, ενώ οι τράπεζες δελέαζαν για δανεισμό με ελκυστικά επιτόκια και για κάθε επιθυμία. Οι πολυεθνικές επιχειρήσεις και οι ξένοι κατασκευαστές ευνοήθηκαν. Η πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων βασίστηκε στις καλές προθέσεις των επενδυτών, στις εργασιακές ευκαιρίες που θα πρόσφεραν και στις δημόσιες σχέσεις, ενώ η εθνική προσπάθεια για την οικονομία περιορίστηκε στον τουρισμό. Άφησαν τις εγχώριες επιχειρήσεις αβοήθητες, με απίστευτα γραφειοκρατικά εμπόδια, χωρίς κάποια εκστρατεία για τον εκσυγχρονισμό τους, ενώ η έρευνα και η καινοτομία στη χώρα δεν ενθαρρύνθηκαν.

Οι ίδιοι άνθρωποι στο σύνολό τους, από την πολιτική επικαιρότητα των προηγούμενων δεκαετιών, με τη μακρόχρονη πολιτική τους διαδρομή και με τα φερόφωνα τους στα ΜΜΕ, δεν προσπάθησαν καθόλου και με κανένα σχέδιο να αναστρέψουν τη διαφαινόμενη πορεία της χώρας προς τη χρεοκοπία. Δεν είχαν, όμως, αμελήσει για τη δική τους ποινική προστασία και για τα προνόμιά τους. Επί των ημερών τους, σε μια από τις πιο όμορφες χώρες του κόσμου και με το πιο ένδοξο παρελθόν, ο πνευματικός ξεπεσμός, η μίμηση, γενικότερα η ειδωλολατρεία, η δωροδοκία και η οικονομική εκμετάλλευση των προσδοκιών έγιναν η κυρίαρχη ιδεολογία. Στο χρονικό διάστημα 2009 – 2010 ο πρωθυπουργός Γ.Α.Π. -με μεγάλη πολιτική εμπειρία και διαδρομή από τη δεκαετία του '80- μαζί με τον τότε υπουργό οικονομικών, έφεραν στο ναό της Δημοκρατίας μια μακροσκελή δανειακή σύμβαση με όρους, που δέσμευαν ολόκληρη τη χώρα και χωρίς να ερωτηθεί κανένας. Οι πειθαρχημένοι βουλευτές του κόμματος που κυβερνούσε στήριξαν την κυβέρνηση με την ψήφο τους, αγελαία όπως γινόταν συνήθως, και το τε-

λευταίο που τους ανησυχούσε ήταν τι ακριβώς ψήφιζαν. Κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή και διαψεύδοντας γρήγορα οι ίδιοι τις προεκλογικές υποσχέσεις τους, αναγκάστηκαν να ανακοινώσουν με προσεκτικές διατυπώσεις την οικονομική ανεπάρκεια του κράτους και των ασφαλιστικών φορέων. Θα περίμενε λογικά κάποιος, ότι τότε θα ξεκινούσε μια έρευνα, τουλάχιστον για να αναζητηθούν οι αιτίες, αν όχι για να καταλογιστούν οι πολιτικές ευθύνες. Αντί αυτής της λογικής, μια μονοκομματική κυβέρνηση φυσικά επέλεξε αμέσως να εφαρμόσει μια αμφίβολη πολιτική με σκληρά, άδικα, ασύμβατα και παράλογα μέτρα και με τη στενή εποπτεία από όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι καθησυχαστικές δηλώσεις, οι υποσχέσεις για το γρήγορο ξεπέρασμα της δύσκολης κατάστασης και τα χαμόγελα για την επιτυχία των μέτρων έγιναν ανέκδοτα και απίστευτα βιντεοκλίπ στο Διαδίκτυο. Όταν οι επανειλημμένες διαψεύσεις προκάλεσαν ανησυχίες για τη βουλευτική έδρα και φάνηκε ο κίνδυνος του κακού στιγματισμού, τότε άρχισε ένα πρωτοφανές τσίρκο με πολιτικές “κολοτούμπες”. Στο θέατρο της βουλευτικής εκπροσώπησης είδαμε και την αποχώρηση πρωθυπουργού λίγες μέρες μετά από την ψήφο εμπιστοσύνης που αυτός έλαβε. Ακόμα και τότε στις πιο δύσκολες στιγμές της χώρας, η αξιωματική αντιπολίτευση (ΝΔ) δεν είχε ξεχάσει την παλιά τεχνική της, να κερδίζει ψηφοφόρους επενδύοντας στις δυσκολίες της κυβέρνησης. Όμως, τα δύο μεγάλα και χρεοκοπημένα κόμματα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και της Ν.Δ, τα οποία δίχάζαν ανεύθυνα και εύκολα επί τρεις δεκαετίες την ελληνική κοινωνία και εναλλάσσονταν στην εξουσία, εξαναγκάστηκαν να συγκυβερνήσουν. Το μεγάλο κόμμα με τον προσδιορισμό “σοσιαλιστικό” μεταλλάχτηκε ιδεολογικά σε δεξιό φιλελεύθερο και έγινε μια μικρή ουρά της δεξιάς παράταξης. Υποτίθεται ότι θα έβγαζαν τη χώρα από το οικονομικό αδιέξοδο, στο οποίο αυτοί οι ίδιοι την οδήγησαν χωρίς αίσθηση ευθύνης και χωρίς φρένο, όπως οι μεθυσμένοι οδηγοί. Για να μη χάσουν οριστικά την εξουσία και για λόγους που όλοι υποψιαστήκαμε, αυτοί μαζί παραχώρησαν εξουσία σε ξένες δυνάμεις -σύμφωνα και με δική τους ομολογία προσεκτικά διατυπωμένη. Ψήφισαν βιαστικά νομοσχέδια, πήραν αποφάσεις σε σύγκρουση με άρθρα του Συντάγματος και σχεδόν ποτέ δεν έφεραν αντίρρηση στις αξιώσεις των ξένων εκπροσώπων (δανειστών και ευρωπαϊκών θεσμών). Με πρόσχημα λόγους οικονομικούς καταχράστηκαν την κοινοβουλευτική τους πλειοψηφία, για να παρατείνουν τη συγκυβέρνηση και για να εμποδίσουν τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις να αυξήσουν τη δύναμή τους. Τα υπόλοιπα πολιτικά κόμματα της χώρας (ΣΥΡΙΖΑ, ΧΑ, ΚΚΕ, ΑΝΕΛ, ΤΕΛΕΙΑ κλπ) αντιμετωπίστηκαν σαν ξένες δυνάμεις και περιφρονητικά. Τα δύο μεγάλα κόμματα που είχαν χρεοκοπήσει οικονομικά και ιδεολογικά και μαζί τους χρεοκόπησε ολόκληρη η χώρα, προσπαθούσαν επί πέντε χρόνια να εφαρμόσουν μια ξένη και πειραματική πολιτική. Μια άδικη και αντεθνική πολιτική που εξυπηρετούσε πρώτα τα ξένα συμφέροντα, χωρίς καλή γνώση για την ελληνική κοινωνία και χωρίς ένα εθνικό σχέδιο προς συζήτηση με όλους τους φορείς και τα κόμματα. Συντηρούσαν τη χώρα μας όπως έναν κλινικά νεκρό που είναι διασωληνωμένος στην εντατική μο-

νάδα θεραπείας ή σαν εξαρτημένο ναρκομανή, όπως πολλές φορές ειπώθηκε και αυτή η πολιτική συνεχίστηκε με τον άνετο δανεισμό της χώρας. Ποτέ κανένας δεν παρουσίασε αναλυτικά ένα εθνικό και ανατρεπτικό σχέδιο (καρπό κοπιαστικής πνευματικής εργασίας με τη συμμετοχή πολλών ικανών και έμπειρων) και με προοπτική μερικών δεκαετιών, για την αναδιοργάνωση του κράτους και της ελληνικής κοινωνίας. Αντιθέτως, κάποιοι με τα οικονομικά τους πλεονεκτήματα και με την αυξημένη δημοτικότητα σχημάτισαν κόμματα, χωρίς ιδεολογική ταυτότητα και για να συλλέξουν τους απογοητευμένους ψηφοφόρους. Όταν εφαρμόζεται μια πολιτική με την οποία διαφωνεί ο μισός πληθυσμός και γίνονται αγώνες για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, τότε η αποτυχία της γίνεται πιο πιθανή και τα ξένα συμφέροντα θα βρουν εύκολα τον τρόπο για να φέρουν στην εξουσία τις πολιτικές δυνάμεις που θα τους εξυπηρετούν. Δυστυχώς για τη χώρα, οι αρχηγοί των κομμάτων δεν προσπάθησαν να συνεννοηθούν για αυτή την αρχή της πολιτικής και να συμφωνήσουν.

Από την κοινή οικονομική πολιτική μαζί με τις πιο αναπτυγμένες χώρες της Ευρώπης υποτίθεται θα κερδίζαμε πολιτική και οικονομική σταθερότητα και περισσότερη ευημερία. *“Συζητούμε δια την πλήρη, ισότιμον και άμεσην ένταξιν της χώρας μας εις την κοινήν Αγοράν. Μιλούμε και αναφέρομε ότι εισερχόμεθα εις την Αγοράν. Μάλλον λάθος κάνομεν. Αντίστροφα είναι τα γεγονότα. Η Κοινή Αγορά εισέρχεται εις τον χώρον της Ελλάδος, ελευθέρα, τελείως ελευθέρα, ατίθαση, πληθωρική και οργανωμένη. Ό,τι δε προβλέπουν οι συμφωνίες τόσον της Ρώμης όσον και των Αθηνών, με ορισμένες διαδικασίες και προϋποθέσεις, με χρονικά περιθώρια προετοιμασίας μας, δια την βελτίωσιν της θέσεώς μας, μέχρις ότου να καταστήμε χώρα ικανή δια να γίνωμε ισότιμον κράτος – μέλος της κοινότητος, τον κύριον λόγον, δια την βελτίωσίν μας, θα τον έχουν οι τεχνικοί της Αγοράς. Διότι αυτοί θα μας καταστρώσουν προγράμματα, αυτοί θα μας οργανώσουν την Γεωργίαν μας, αυτοί θα μας βελτιώσουν την τεχνικήν της παραγωγής και παραγωγικότητος, αυτοί θα μας καταρτίσουν μελέτες δια την ίδρυσιν νέων βιομηχανικών μονάδων, κατά την Συνθήκην των Αθηνών. Και το “αυτοί” γνωστόν είναι, ποίων τα συμφέροντα θα προωθήσουν”*.² Όμως η πολιτική που εφαρμόστηκε τα τελευταία πέντε χρόνια στην Ελλάδα συνοψίστηκε εύστοχα με τη φράση “ελεγχόμενη χρεοκοπία”. Τι έφταιξε, κανένας δεν το έψαξε πολύπλευρα και δεν το ανέλυσε πολύ. Η μόνη ελπίδα των ελληνικών (συγ)κυβερνήσεων ήταν να ξεπουληθεί η δημόσια περιουσία, οι ψεύτικες υποσχέσεις και μια ευνοϊκή τύχη. Σε αυτή την αξιοθρήνητη πενταετία, το δημόσιο χρέος αυξανόταν αντί να μειωνόταν και η ανεργία επίσης. Οι επιχειρήσεις που ήδη επιβίωναν οριακά επιβαρύνθηκαν από τους φόρους, από έκτακτες εισφορές και με τις αυξημένες δαπάνες για τη λειτουργία τους. Πολλές δεν

2 Ανησυχίες όπως εκφράστηκαν (με την τότε πολυτονική γραφή) από έναν υποστηρικτή της ένταξης στην ΕΟΚ, μέσα στο βιβλίο του συγγραφέα Δημήτριου Χρ. Κυρούδη “ΕΟΚ – ΕΛΛΑΣ – ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ”, έκδοση 1976.

άντεξαν και έκλεισαν ή μείωσαν το προσωπικό, τις ώρες εργασίας και τους μισθούς. Οι περισσότερες επιχειρήσεις που παρέμειναν λειτουργούσαν με αδυναμία να πληρώσουν τις ασφαλιστικές εισφορές τους και άλλες οφειλές και τα έσοδά τους ολοένα ελαττώνονταν. Οι δημόσιες υπηρεσίες επίσης παρέμειναν ανεπαρκείς, κακά οργανωμένες, με ελλείψεις προσωπικού και με σημάδια παράνοιας και διαφθοράς. Η καθυστέρηση στη διερεύνηση της περίφημης “λίστας Λαγκάρτ” έγινε μια ισχυρή ένδειξη διαφθοράς, την οποία κάπως συγκάλυπτε ο πρώτος πολίτης της χώρας. Οι περικοπές στους μισθούς και στις συντάξεις, η απώλεια εργασιακών θέσεων, η ανισόρροπη φορολογία -ακόμα και για μηδενικά εισοδήματα, ακόμα κι όταν καταγράφονται ζημιές στις επιχειρήσεις- και μαζί η αύξηση του κόστους ζωής έφεραν σχεδόν όλο τον πληθυσμό στη δύσκολη θέση να μην μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του και έτσι όπως είχε προγραμματίσει ρεαλιστικά σε προηγούμενα χρόνια. Οι συχνές πολιτικές διαψεύσεις δεν άφησαν ίχνος αξιοπιστίας και προκάλεσαν μαζικά το θυμό ή την απελπισία. Οι άνθρωποι όχι μόνο περιόρισαν τις αγορές τους και κατέβασαν το βιωτικό τους επίπεδο, αλλά πολλοί εξαναγκάστηκαν να πουλήσουν μέχρι και τα πολύτιμα αναμνηστικά τους για να μπορέσουν να πληρώσουν τις χρηματικές δόσεις τους στις τράπεζες, τις υπόλοιπες οφειλές τους και για να βοηθήσουν τα παιδιά τους. Όσοι είχαν τη δυνατότητα έφυγαν σε ξένες χώρες, ενώ δόθηκε αρκετός χρόνος για να βγάλουν τα χρήματά τους έξω από τη χώρα ή για να αποκρύψουν τα αδήλωτα εισοδήματά τους. Σε μια χώρα με δημογραφικό πρόβλημα, οι νέοι άνθρωποι ξεχωρίστηκαν με το νόμο σαν κατώτεροι εργαζόμενοι. Επιπρόσθετα, η δυσκολία τους να βρουν μια σταθερή εργασία αποθάρρυνε τη δημιουργία οικογένειας. Δεν έφθαναν οι συνέπειες της σπατάλης του κράτους και της κακής διαχείρισης των οικονομικών του. Δεν έφθαναν οι συνέπειες της παρατεταμένης χρεοκοπίας και της αδυναμίας των υπηρεσιών οικονομικού ελέγχου, δεν έφθανε η αποθάρρυνση για την ιδιωτική πρωτοβουλία και η αδυναμία συνεννόησης μεταξύ όλων των πολιτικών δυνάμεων. Η χώρα επί πολλά χρόνια δεν είχε καμία πολιτική για τη μαζική είσοδο των μεταναστών και για την επιβάρυνση, που έτσι προκλήθηκε στην εθνική οικονομία και συνολικά στο διεφθαρμένο κράτος. Αντί ο πληθυσμός μιας χώρας (η οποία βρέθηκε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, όπως από μια θεομηνία) να κινητοποιηθεί ενωμένος με ένα εθνικό σχέδιο και αυτός να αξιοποιηθεί για να γίνει πιο δημιουργικός και να προσφέρει εθελοντικά πολύτιμες υπηρεσίες' αντί όλοι να μείνουν στη χώρα τους με ψυχική δύναμη και με αισιοδοξία για να δώσουν αναπτυξιακή, συναδελφική και πολιτιστική προοπτική στην κοινωνία, έγινε αντιθέτως: Ο πληθυσμός αδρανοποιήθηκε και τράπηκε σε φυγή από την απόγνωση. Όλοι ανέμεναν το πρόβλημα να λυθεί μέσα στο Κοινοβούλιο, στα τηλεοπτικά παράθυρα και με τις προσευχές στους αγίους, που ευτυχώς στην Εκκλησία ακούγονται από τους παπάδες.

Η “ελεγχόμενη χρεοκοπία” ήταν μια άδικη πολιτική χωρίς προοπτική για τη χώρα, αλλά με τη δημόσια διοίκηση υπό έλεγχο. Ήταν η μόνη πολιτική για να

σωθούν τα δύο μεγάλα κόμματα της μεταπολίτευσης, για να εγγυηθεί το κράτος την επιστροφή των δανεικών πίσω στους πιστωτές και στους τοκογλύφους και για να προστατευθούν οι τράπεζες (εγχώριες και ευρωπαϊκές). Εκείνοι που κυβερνούσαν ανεύθυνα επί πολλές δεκαετίες είχαν την αγωνία για να μείνουν στην εξουσία και, φυσικά, δεν ανησύχησαν αν ο λαός διχαστεί σε “μνημονιακούς” και σε “αντι-μνημονιακούς”. Ήξεραν την πιθανότητα και παρακολουθούσαν ότι με αυτή την αντεθνική πολιτική θα φθαρούν και ότι στις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις θα χάσουν την εξουσία. Παρακολουθούσαν την πολιτική φθορά τους και τις εσωκομματικές αντιδράσεις. Ήξεραν ότι εφαρμόζουν μια ξένη, ασύμβατη (με την ελληνική κοινωνία) και άδικη πολιτική, με νομικές παγίδες για τη διεκδίκηση εθνικής περιουσίας από ορισμένες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, οι οποίες εξυπηρετούν φανερά τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα. Για αυτή την αντεθνική πολιτική που επιπλέον προκάλεσε μια “ανθρωπιστική κρίση” εξέφραζαν τις λογικές αντιρρήσεις τους ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού και τα μικρότερα κόμματα, ενώ δεν έλειψαν οι δημόσιες προειδοποιήσεις από κοινωνικούς φορείς και άλλους οργανισμούς και από γνωστούς ξένους καθηγητές. Τα διεφθαρμένα κόμματα που συγκυβερνούσαν ήξεραν ότι η απάνθρωπη πολιτική, την οποία εκτιμούσαν σαν “μονόδρομο” και αναπόφευκτη για τη “σωτηρία” της χώρας, πιθανό να σταματήσει να εφαρμόζεται, όταν αυτά χάσουν δημοκρατικά την εξουσία και όταν ανέλθουν στην κυβέρνηση τα μικρότερα κόμματα, τα οποία μέχρι τότε τα περιφρονούσαν και τα συκοφαντούσαν. Ωσπου τελικά έγινε αυτό που ήταν εύκολο να προβλεφθεί και τότε φανερώθηκε πόσο είχαν υποτιμήσει τη νοημοσύνη του λαού: Δεν επήλθε η οικονομική ανάπτυξη, αλλά η δική τους πολιτική κατάρρευση, η άνοδος νέων κομμάτων και ο σχηματισμός μιας “αντι-μνημονιακής” κυβέρνησης στις αρχές του 2015, από δύο (φαινομενικά!) κόμματα, το ΣΥ.ΡΙΖ.Α και το ΑΝ.ΕΛ.

Ποτέ δεν θα μάθουμε πόσο τα συνυπεύθυνα κόμματα της μεταπολίτευσης θα είχαν επιμείνει στην άδικη, παράλογη και αντεθνική πολιτική τους, τι θυσίες ακόμα θα είχαν ζητηθεί και με πόσο ακόμα δημοκρατικό δόλο, αν δεν είχαν αντιληφθεί τους νέους συσχετισμούς στις πολιτικές δυνάμεις. Ωστόσο, ακόμα και με τη μειωμένη εκλογική τους δύναμη και ύστερα από μερικές δεκαετίες, με τις οποίες η τύχη της χώρας δέθηκε με τα κόμματά τους, ίχνος ηθικής και πολιτικής ευθύνης δεν εκφράστηκε ειλικρινά. Αντιθέτως, φάνηκε πιο καθαρά το θράσος, η υπεροψία και η ασυνειδησία. Δεν έπαψαν να εμφανίζονται δημόσια, να ακούγονται και να συνομιλούν με επιθετικό ύφος, να απειλούν με προειδοποιήσεις και να υπονοούν κοινωνικές αναταραχές, να επιμένουν για να σώσουν τη χώρα και να μεταφορτώνουν βιαστικά τις δικές τους συσσωρευμένες ευθύνες σε μια νέα κυβέρνηση λίγων μηνών. Με αυτή την παραπλανητική εικόνα σθεναρότητας προσπαθούσαν να πείσουν για τη δική τους χαμένη αξιοπιστία και να κρύψουν την αποτυχία τους. Ευτυχώς, ο ελληνικός λαός αυτή τη φορά δεν παραπλανήθηκε και δεν ξέχασε το πρόσφατο παρελθόν. Είχε τη σπάνια ευκαιρία να ακουστεί η φωνή του με ένα

βιαστικό δημογήφισμα. Παρά τις επίμονες προσπάθειες δημοσιογραφικού εκφοβισμού και για να μεταβληθεί η άποψη του λαού, οι Έλληνες έστειλαν ένα διπλό μήνυμα στην κυβέρνησή τους και στην Ευρωπαϊκή Ένωση: Διέψευσαν τους δημοσκόπους³ και είπαν ένα γενναίο “όχι” σε άδικα και αναποτελεσματικά μέτρα, που εξυπηρετούν πρώτα τα χρηματο-οικονομικά συμφέροντα και αρνήθηκαν τη μεταχείριση της χώρας σαν μια πολυεθνική εταιρεία. Είπαν και ηχηρό “όχι” στις εξασθενημένες πολιτικές δυνάμεις του παρελθόντος, που έριξαν την Ελλάδα στον κρημνό και αντί να παραδεχτούν ταπεινά τις αξιόποινες ευθύνες τους, αυτοί άμέσως έστησαν κυνηγετικό καρτέρι στη νέα (συγ)κυβέρνηση. Καρτέρι για να ξεφορτώσουν με το πρώτο λάθος τις δικές τους πολλαπλές ευθύνες και για να ξαναπάρουν τον έλεγχο των πολιτικών εξελίξεων. Θα τους διευκόλυνε να σχηματιστεί μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας ή να συμμετάσχουν ξανά σε μια νέα κυβέρνηση, για να συγκαλυφθούν όσες ευθύνες ακόμα δεν μπόρεσαν να ξεχαστούν και για να μην ξεκινήσει ποτέ μια έρευνα, για τις πολιτικές που προηγήθηκαν και για τις υπογραφές που μπήκαν. Η νέα κυβέρνηση με το στίγμα της αριστερής ιδεολογίας έγινε το κόκκινο πανί για δύο εξαργιωμένους ταύρους. Είχε απέναντί της μια ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, με πλεονεκτική τη θέση της χώρας που κακοποίησε ολόκληρη την Ευρώπη και τώρα πιάζει πολιτισμένα με τον άγραφο νόμο του οικονομικά ισχυρού. Από την άλλη πλευρά, η νέα κυβέρνηση είχε και τις εγχώριες πολιτικές δυνάμεις, μαζί με τις οποίες ακόμα συντηρούνται και ελπίζουν όσοι ευνοήθηκαν επί σειρά ετών από τη διοικητική διαφθορά και το ανήθικο κράτος. Η αλλαγή στο χρώμα του υφάσματος... ίσως φέρνει μεγάλη απογοήτευση και βέβαια φανερώνει την ανευθυνότητα των προεκλογικών δεσμεύσεων και την προεκλογική παραπλάνηση.

Αυτή η σύντομη ανασκόπηση για τις πολιτικές εξελίξεις της χώρας, ας είναι η μικρή προσπάθεια ενός πνευματικού δημιουργού για να μη ξεχαστεί ποιοι και πώς άφησαν την Ελλάδα να καταστραφεί, πρώτα πνευματικά και ηθικά και μετά οικονομικά.

Ιούλιος 2015

* Αναπτυγμένες σκέψεις και πολλές απόψεις του συγγραφέα για ζητήματα σχετικά με τις ανθρώπινες σχέσεις και για το ρόλο του κράτους δημοσιεύονται στις ιστοσελίδες της kosmologia.gr και εμφανίζονται από την άνω επιλογή: Κόσμος & Ζωή

3 Εταιρείες δημοσκοπήσεων, που αν και ανεξάρτητες μεταξύ τους έκαναν σχεδόν το ίδιο σφάλμα